

دو سال از بازسازی درمانگاه محله فردوسی می گذرد و هنوز این ساختمان خاک، و مردم خون دل می خورند

درمان را به کجا ببریم؟!

محله برای درمان به درمانگاهی بروند که در زیر زمین واقع شده و وضعیت بهداشتی مناسبی ندارد؟!.

حاضریم تعهد کتبی بدهیم ساختمان رای اجاره برای درمانگاه واگذار کنیم

هادی شریف، از دیگر اهالی محله فردوسی که خود در زمان بازسازی درمانگاه کمک رسان بوده، گفت: «علاوه بر مردم محله فردوسی که جمعیتشان به حدود ۱۴ هزار نفر می رسد، این درمانگاه امید اهالی سایر محلات محدوده منفصل طوس و مردم ۵۴ روستای اطراف چون پاز، زاک، ماریون، گوارشک و... نیز هست و از زمان تعطیلی درمانگاه، تمامی این مردم مجبورند برای درمان تا مرکز شهر مشهد بروند». این شهروندان ساکن محله فردوسی افزود: «برخی سعی دارند بحث تفرقه در میان مردم محله برای تولی گری درمانگاه را دامن بزنند، در صورتی که اهالی محله حاضرند تعهد کتبی دهند که در صورت راه اندازی درمانگاه توسط یک نهاد قدرتمند ساختمان درمانگاه را بدون هیچ گونه اجاره ای واگذار کنند. تمام نیت و خواسته مردم محله فردوسی این است که چراغ این درمانگاه روشن شود و بتواند به مردم خدمت رسانی کند. فرقی هم نمی کند که کدام ارگان این کار خیر را انجام دهد».

سازمان های دولتی باید کمک کنند

آن طور که از فحواي کلام مردم بومی طوس برمی آید، آن ها اداره درمانگاه را امری تخصصی می دانند، مطلبی که قانون نیز تأیید کننده آن است؛ چنانکه در آیین نامه تشکیل

اسبزین شده ای که متوقف مانده!
ادیب اسلامی، از اهالی محله فردوسی و عضو سابق هیئت امنای درمانگاه، آن را چونان اسبی زین شده توصیف کرد و افزود: «زمین درمانگاه اهدایی و وقف درمان بوده و ساختمان آن نیز آماده است، گمان نمی رود مشکلی داشته باشد. بنیاد ثابت نیز قول تجهیز درمانگاه را داده است اما نمی دانم مشکل کجاست که با وجود مهیا بودن ظاهری همه پیش نیازها و همه مهم تر نیاز مردم این محله، هنوز درمانگاه راه نیفتاده است!».

آیا همه اهالی محله فردوسی وسیله نقلیه دارند؟

آراسته، یکی دیگر از اعضای شورای روستای طوس سفلی سابق و عضو شورای اجتماعی محله فردوسی امروز گفت: «چند شب پیش پدرم بیمار شد و مجبور شدم نیمه شب او را برای درمان به مرکز شهر ببرم. پدرم در تمام طول مسیر ناله می کرد و من مجبور بودم بیشتر گاز بدهم تا خدایی ناکرده مشکلی در راه برایش پیش نیاید. خدا را شکر من وسیله داشتم و توانستم شبانه پدرم را به مرکز درمانی برسانم اما همه اهالی محله چنین شانسی ندارند. بسیاری از اهالی محله فردوسی وسیله نقلیه ندارند و وضعیت مالی شان نیز آن طور نیست که بتوانند هزینه سنگین آژانس را بپردازند. این افراد اگر دردی هم داشته باشند، مجبورند تحمل کنند». وی سپس با مقایسه ساختمان مجهز درمانگاه محله فردوسی و درمانگاهی دیگر در محدوده منفصل طوس گفت: «چرا باید در محله ما چنین درمانگاه مجهزی خاک بخورد و مردم این

شیمای سیدی - بیست و چهارم تیر سال گذشته بود که گزارشی درباره درمانگاه محله فردوسی منتشر کردیم؛ در آن گزارش از تاریخچه درمانگاه، چرایی نیاز محله فردوسی و محدوده منفصل طوس به حداقل یک درمانگاه و مشکلات پیش پای آن برای راه اندازی گفتیم و در نهایت به این نتیجه رسیدیم که راه اندازی درمانگاه نیازمند اعلام آمادگی یک متولی قدرتمند است. قصد تکرار مکررات نداریم اما از جهت یادآوری تیتروار مرور می کنیم. زمین درمانگاه محله فردوسی اهدایی «مرتضی یگانه»، ارباب پیشین روستای طوس علیا در سال ۱۳۶۲ است. بومیان ساختمان اولیه درمانگاه را ساختند و «بنیاد ثابت» مجدداً آن را در سال ۹۴ بازسازی کرد. درمانگاه در دو مقطع فعالیت داشت اما هر بار به دلایلی تعطیل شد. نبود کادر درمانی قوی، مدیریت کارآمد و داروخانه رami توان از عوامل اصلی تعطیلی درمانگاه در هر دوره عنوان کرد. حالیکه سال از آن گزارش می گذرد و کماکان در تنها درمانگاه محله فردوسی بسته مانده و قشر ضعیف این محله مجبورند برای کوچک ترین مشکل خود، علاوه بر تحمل درد و هزینه های درمان، زحمت طی مسیر طولانی و ناهموار رانیز به دوش بکشند. روز پزشک، بهانه ای شد تا پس از یک سال، مجدداً نیاز محله فردوسی به این قشر خدمت رسان را مورد پیگیری قرار دهیم.

تا حالا خدا به ما رحم کرده!

علاوه بر مردم بومی، نبود درمانگاه در دومین منطقه گردشگری شهر مشهد، سلامت سه هزار گردشگری را هم که روزانه از آرامگاه فردوسی بازدید می کنند، تهدید می کند. چنانکه همین امسال روز بزرگداشت فردوسی که ده ها هزار نفر در این محل جمع شده بودند، مشکلی کوچک یکی از شرکت کنندگان به دلیل نبود هیچ گونه مرکز درمانی در نزدیکی آرامگاه فردوسی، تبدیل به معضلی بزرگ شد. فردی که به دلیل فشار جمعیت از ناحیه پا دچار مشکل شد، پس از گذشت نیم ساعت از تماس با اورژانس (با وجود نزدیکی پایگاه اورژانس) و تحمل درد فراوان همراه با ناله، توسط خود مردم به بیمارستان منتقل شد.

یکی از نیروهای اورژانس پایگاه فردوسی درباره این حادثه به خبرنگار ما گفت: «متأسفانه آن روز من حضور نداشتم و نمی توانم این تأخیر را تأیید کنم اما به طور کل با توجه به حضور این همه گردشگر در آرامگاه فردوسی مطمئناً این منطقه نیازمند حداقل یک درمانگاه شبانه روزی است. اگر خدایی ناکرده برای هر یک از این گردشگران مشکلی پیش آید، حتی در صورت رسیدن بموقع اورژانس، زمان رساندن بیمار به مرکز درمانی بسیار زیاد است». وی سپس با توضیح کاربری بیمارستان طالقانی گفت: «نزدیک ترین بیمارستان به آرامگاه فردوسی بیمارستان طالقانی است که آن هم ویژه سوانح است و هر بیماری را قبول نمی کند. بنابراین در بسیاری از موارد مجبوریم تا بیمارستان رضوی برویم که همین مسیر طولانی گاه مشکلاتی را برای بیماران ایجاد می کند. این مشکلات اگر خبرسانی شود وجهه این منطقه گردشگری را به شدت خراب می کند. تا الان واقعا خدا به ما رحم کرده که مشکلی پیش نیامده است. مسئولان باید تا قبل از پیش آمد فاجعه ای که بعدها موجب افسوس شود، فکری برای راه اندازی این درمانگاه بکنند».

اورژانس اجازه مداوای حضوری ندارد

این کادر اورژانس سپس با اشاره به مراجعه روزانه بومیان برای درمان به پایگاه اورژانس افزود: «ما اجازه پاسخ گویی حضوری به بومیان را نداریم و از این باب از مردم عذر خواهیم. کار اورژانس تنها ارائه کمک های اولیه تارساندن به مراکز درمانی است و مانده تنها اجازه رساندن بیماران و ارائه کمک های اولیه به کسانی را داریم که پس از تماس با ۱۱۵ از طریق مرکز به ما اعلام شود».

برخی سعی دارند بحث تفرقه در میان مردم محله برای تولی گری درمانگاه را دامن بزنند، در صورتی که اهالی محله حاضرند تعهد کتبی دهند که در صورت راه اندازی درمانگاه توسط یک نهاد قدرتمند ساختمان درمانگاه را بدون هیچ گونه اجاره ای واگذار کنند